

staa, og disse Selskaber ere jo tiltagne i saa overordentlig stærk Grad, at Nødvendigheden af at træffe regulerende Bestemmelser vistnok er ret indlysende for de fleste, som have lagt Mærke til Livsforsikringsvirksomheden. Endelig kommer her til, at man herhjemme har gjort ikke saa faa Erfaringer, som have været bitre. Man har haft ikke saa faa Skuffelser med Hensyn til saadanne Selskabers Paalidelighed. Jeg minder om Selskaberne „L'Imperial“, „Albert“, „European“ og nu sidst „Caisse générale des familles“. Hvad der da skete, viser jo, hvor lidt Publikum selv er i Stand til at dømme om et Selskabs Soliditet, hvorledes det let kan blive udsat for ret bitre Skuffelser, og hvor nødvendigt det derfor kan være for Staten at træde til og udøve en vis kontrolerende Virksomhed. Jeg vil straks sige, hvad jeg for øvrigt snart kommer tilbage til, at man dog ikke maa stille overdrevne Forventninger til Statens kontrolerende Virksomhed. Det vil være ganske umuligt for Staten at sikre Publikum, at et Livsforsikringsselskab er solvent. Dog, det skal jeg senere komme tilbage til.

Det næste Punkt, jeg berørte, var, at dette Lovforslag er særlig gennemarbejdet. Paa Foranledning af Folketingets Finansudvalg fremkom den daværende Indenrigsminister Bramsen med et Lovforslag om Livsforsikringsvirksomhed. Det er ingen Hemmelighed, at dette Forslag i det væsentligste var udarbejdet af to af Livsforsikringsanstaltens dygtigste Embedsmænd. Det kom op i Landstinget og fik der en dygtig Bearbejdelse, gik dernæst til den nedsatte skandinaviske Kommission, bestaaende af Skandinavien's dygtigste Forsikringsteknikere og betydeligste Jurister, som atter gav Sagen en grundig Gennemarbejdelse. Derefter kom det igen til Landstinget, som har benyttet denne Samling til paa ny at bearbejde Sagen. Den eneste Lovgivningsfaktor, der hidtil ikke har haft Lejlighed til at sætte sig ind i eller udtale en Mening om de herhen hørende Spørgsmaal, er Folketinget. Det har hidtil ikke haft noget at gøre med den Sag ud over den lille Lov om Forsikringsselskabers Anmeldelsespligt, altsaa Loven af April 1900, som vi paa et meget sent Tidspunkt af Samlingen meget hurtigt fik igennem henede. Man maa derfor ikke undre sig over, naar nu Folketinget første Gang kommer til at staa over for et nyt Omraade for Lovgivningsvirksomhed, at et saadant Forslag, hvor fortræffeligt det end foreligger, dog kan tiltrække sig

en saadan Opmærksomhed, at man kunde ønske det bearbejdet i et Udvalg. Men jeg gentager, at denne Udvalgsbehandling ikke skal være nogen Forsinkelse, endnu mindre nogen Skrinlæggelse af Forslaget, men at det tværtimod skulde være et Middel til at give Publikum den størst mulige Garanti for gode Lovgivningsregler paa dette Omraade.

Den eneste Gang, som sagt, Folketinget har haft Lejlighed til at beskæftige sig med dette Spørgsmaal, var, da vi behandlede det lille Lovforslag om Anmeldelsespligten, som paa en saa hurtig og undtagelsesagtig Maade blev drevet igennem her i Tinget. Om denne Lov tror jeg at kunne sige, at den har haft en ikke ringe Betydning, idet den fremtvang en Række Oplysninger ved at paalægge alle eksisterende Selskaber Anmeldelsespligt, altsaa en Pligt til at give Oplysninger om deres Forhold. Disse Oplysninger ere blevne gennemarbejdede i Ministeriet og ere, som ærede Medlemmer ville erindre, ogsaa fremlagte paa Tingets Bord. Det fremgaar af disse Oplysninger, at der her i Landet i Aaret 1900 har været 57 Livsforsikringsselskaber, af hvilke de 20 vare danske, at Kapitalforsikringen det nævnte Aar var 278 Mill. Kr., og den aarlige Præmieindtægt for Aaret var 11 Mill. Kr. Altsaa, det er betydelige Beløb, det her drejer sig om, Beløb, med hvilke Befolkningen beskatter sig selv for at sikre sig selv eller deres Slægt, i ethvert Tilfælde deres Familie og Børn, en rimelig Sum i det Øjeblik, Familieforsørgeren falder bort. Af disse 11 Mill. Kr. Præmieindtægt opkrævede Statsanstalten $4\frac{1}{5}$ Mill., de øvrige private danske Selskaber $4\frac{1}{4}$ Mill., Resten var paa udenlandske Selskabers Hænder. Den Maade, hvorpaa Selskaberne ere blevne ledede, fremgaar deraf, at de allerfleste vare Aktieselskaber, nemlig de 36, de 20 gensidige Selskaber, og et var et saakaldt Andelsselskab. Det var disse Oplysninger, der fremkom i Kraft af den lille Lov om Anmeldelsespligten, og Loven førte saa til, at ikke faa Selskaber rekonstruerede sig, idet de følte, at deres Stilling vilde blive svækket, saafremt disse Oplysninger kom ud blandt Publikum, uden at man samtidig gjorde noget for at forbedre Selskabets Forhold i det hele taget. Loven fik saaledes i Virkeligheden en ikke ringe Effektivitet med Hensyn til Selskabernes solide Forretningssang. Endelig mener jeg mig berettiget til at sige, at samme Lov ogsaa i den Henseende har vist sig heldig, som